waewaga läbi madala ukse wälja tungisiwad, tungisiwad jälle kolm poisi sisse, kellel iseäranis liires rutt taga olema näitas, sest nende seltsilased, kes juba kottu omad lillekimbud kaasa toonud, olliwad juba pagari juures. Aga nemad wõisiwad weelgi nii walju healega karjuda: „He, neiu! mis maksab seesugune lillekimp seal?“ ei noor Luise ega wana tädi Karoline wõinud seda tähele panna. Siis lõppes Melcher'i, ühe nendest kolmest, kannatus; tema kõrwas seisis kastike lilledega ja lintidega: tema kaapas sisse ja kena kirju lillekimp, mis tema kätte sattunud, kadus tema wammuse sügawasse taskusse. Seda nägi Frieder, tema kaapas weel sügawamale ja wõttis kohe paari ja mõne sõbi-lindi. Jakob, kolmas sellest salgust, ehmatas esiteks kangest, kui teised kaapasiwad, sest temal oli üks õiglane ema kodu, kes temale igal õhtal üht salmikest enne uinumist ette lugenud, ja üht neist salmikestest oli tema weel paremini meeles pidanud kui neid, mida tema koolis päbe õppinud, — üks neist salmikestest tuli temale nüüd meele, tema ei teadnud isigi kuida: „Kõik oma elu-aeg, poeg! mõtle Issanda meie Jumala peale, ja ära püüa mitte pattu teha, ega üle tema käskude astuda; tee õigust kõik omal elu-aeal, ja ära käi ülekohtu tee peal.“

Aga waata, Melcher ja Frieder, kes uute

sõsetungijate pärast sel silmapilgul koguni wälja ei oleks peaseda wõinud, seisiwad seal naerwate nägudega ja keegi ei olnud midagi märkanud. „See on hõlbus,“ mõtles Jakob, kes ühe lahtise weike laua-kasti kõrwas seisis; tema kaapas sisse, tahtis ainult katsuda, ja pistis ruttu ühe weikese palikese oma pätsi-taskusse; tema kohkus kui see raskest põhja kukkus: „Kas piaks see ehk raha olema?“

„Tule, Jakob!“ hüüdsiwad tema seltsilased ja tungisiwad ennast läbi, pagari-majasse, kus ühes kõrwalises kammris weel aset leidsiwad ja omale kobar-wiina tuua laskiwad.

„Noh, Jakob, anna oma müts seia!“ hüüdis Melcher; „mina olen meile kõige kolmele ostnud, ja wäga odawalt!“

„Ja, ja“, naeris Frieder, „nii odawat poodi ei ole mina weel näinud; wana neiu on kord wiltu wahtinud minu peale, ei ole aga ühtigi märkanud, too wälja, Melcher!“

Ja Melcher ja Frieder kraamisiwad wälja, lintisi ja lillekimpusi; Frieder jägas neid, andis ühle kimbu iga mütsi peale ja pitkad, kirjud lindid nende külge; Melcher laskis weel paar kannu tuua, et nii oodawalt ostnud oli ja löi kord korra peale Jakob'iga klaasid kokku. Sellel ei tahtnud jook õiete maitseda, kui punaselt see ka klaasis läikis,